

Миле Новаковић
ОТМИЦЕ ЗЕМУНСКОГ КЛАНА

Миле Новаковић
ОТМИЦЕ ЗЕМУНСКОГ КЛАНА

Издавач

НИД Компанија „Новости“ ад
Трг Николе Пашића 7, Београд

Генерални директор и главни уредник
Манојло Вукотић

Извршни директор издавачке делатности
Александар Бацковић

Уредник

Миломир Краговић

Лектура

Милослав Рајковић

Дизајн

Никола Цветковић

ISBN 978-86-7446-229-4

Тираж

18.000

Штампа

Књига комерц, Београд

Миле Новаковић

ОТМИЦЕ ЗЕМУНСКОГ КЛАНА

2013.

*Књигу посвећујем свим криминалистичким
полицајцима са жељом да никада немају
проблеме које је имала полиција у Србији у
периоду 2000-2004, као и својој породици и
окружењу који су ме подржали све ове године.*

ПРВИ УДАР НА МАФИЈУ

“Поскок“

Петооктобарске промене донеле су нове ветрове и у Министарству унутрашњих послова Србије. Нова власт се на брзину организовала. Требало је обезбедити даље функционисање система и изабрано је компромисно решење. На чело полиције, први пут у историји Србије, дошла су чак три министра. Божу Прелевића, адвоката, предложила је Демократска опозиција Србије. Иза Стевана Никчевића, некадашњег припадника Ресора државне безбедности, стао је Српски покрет обнове, док су социјалисти „делегирали“ Слободана Томовића.

ДОС је, пре него што је освојио власт, у својим наступима и предизборним изјавама обећавао да ће, чим „скине“ Слободана Милошевића, прво расветлити злочине из прошлости. Пре свих убиство Славка Ђурувије, нестанак Ивана Стамболића и четвороструко убиство на Ибарској магистрали. Чим је сео у фотељу коминистра, Прелевић је одлу-

чио да испуни предизборна обећања људи који су га послали на полицијску функцију.

Још током октобра 2000. године, на Прелевићево инсистирање почиње да се формира група чији је задатак био да расветљава ликвидације и злочине, али и да, први пут, евидентира организоване криминалне групе. Тадашњи начелник Управе криминалистичке полиције, генерал Драган Илић, ставио је на располагање све своје људе. Најпре мене који сам био његов помоћник, задужен за општи криминал, а затим и свог другог сарадника - потпуковника Миодрага Вуковића, помоћника за привредни криминал.

Прелевић је, међутим, тражио да се у полицију врати и њен бивши припадник Љуба Милановић, у то време адвокат, који је са собом довео некадашњег блиског колегу и сарадника из београдске полиције Жељка Газапија. Екипа се лагано окупљала.

Обе групе, за општи и привредни криминал, имале су по 15 припадника. Прелевић је тражио да на чело прве стане Милановић, али је он предложио мене, као свог бившег шефа и, како је образложио, тог тренутка најискуснијег полицајца. Другом групом, која је требало да се бави привредним преступима, руководио је Миодраг Вуковић.

Истраге на „крупним“ предметима увелико су трајале, када је донето и формално решење о образовању групе, коју су Љуба Милановић и медији, после краћег периода, скраћено назвали „Поскок“.

Решење о образовању оперативних радних група за сузбијање најсложенијих и најтежих облика криминалитета у Републици Србији, донето је 23. новембра 2000. године, а потписао га је тадашњи

начелник Ресора јавне безбедности Властимир Рођа Ђорђевић. У решењу се прецизира „да се образује оперативна радна група за сузбијање општег криминалитета и група за сузбијање привредног криминалитета“. Члановима ових група дата су овлашћења да могу из сваког секретаријата, одељења и полицијске станице да преузму документацију и паралелно раде истрагу одређених кривичних дела. С таквим упутствима и овлашћењима поменуте групе, прослеђена је депеша широм Србије - свим полицијским одељењима.

“Поскок“ је добио најшира овлашћења и највећу слободу да истражује злочине. Припадници криминалистичке полиције никада до тада нису имали, осим можда касније у „Сабљи“, такве могућности да расветљавају кривична дела. Многи су тада, а и данас, постављали питање зашто је уопште било потребно да се формира засебна оперативна група и још да се нагласи да јој је задатак да решава најтежи криминал, када је то и иначе посао полиције?

Да би се донекле разумело шта се то дешавало октобра 2000. године, мора се познавати и тадашње стање у криминалистичкој полицији.

Управа криминалистичке полиције (УКП) Министарства унутрашњих послова Републике Србије, чији је шеф био генерал Илић, имала је два одељења – за општи и привредни криминал, Криминалистичко-технички центар (КТЦ) и Унутрашњу контролу, претечу Генералног инспектората и садашњег Сектора унутрашње контроле. Овако замишљен УКП на папиру је имао велике надлежности и овлашћења, али је у пракси то било знатно другачије. Одељење за општи криминал имало је одсеке за крвне и имовин-

ске деликте, као и за сузбијање наркотика. У сваком од ових одсека радила су по два-три човека. Они су искључиво систематизовали податке и бројке и готово да нису учествовали у истрагама.

Укључивали су се у расветљавање најтежих кривичних дела, попут убиства и тешких разбојништва. Мање су се бавили трговином наркотицима и то најчешће само као координатори рада на терену.

Привредно одељење је имало далеко више уплива у актуелне догађаје и његови припадници су се укључивали у истраге. Истине ради, чинили су то готово искључиво по политичким налозима, што им је знатно отежавало рад. Није било слободе у деловању. Унутрашња контрола је, такође, имала ограничења. Утврђивали су пропусте у раду својих колега и одлазили на терен искључиво када је некога требало сменили и именовати другог руководиоца. Службеници Криминалистичко-техничког центра су одлазили на терен по Србији, вештачили, радили увиђаје са локалном полицијом, а по потреби ишли су и доктори судске медицине, којих је у МУП и тада било, да на лицу места раде обдукције.

У свему овоме изузетак је био Београд. Инспектори УКП Министарства унутрашњих послова Србије нису се мешали у рад београдске оперативе, осим папиролошки, када је требало систематизовати податке. Главни разлог те несарадње лежао је у чињеници да је београдска полиција имала квалитетнији кадар од оног у МУП и није било потребе да се УКП укључује у њихов рад.

Захваљујући генералу Драгану Илићу, данас сведоче многи оперативци из тог периода, криминалистичка полиција је релативно без последица